

ция, ся указали съвършено неиспълними мъчти. Законодателната власт била предоставена на едно събрание отъ избранни депутати. Растоянния между заседанията му ся недопускали. Кралътъ билъ дълженъ безусловно да приемне съставената конституция. Въпросътъ, относително участието на кралътъ въ законодателната властъ, въ послѣдующитъ събрания билъ рѣшенъ посредствомъ компромиссъ, между исканията на лѣвата страна и желанията на монархиститъ. Рѣшили, че кралътъ може да отлага предлагаемия законъ, но че той е обязанъ да го утвърди, ако двѣтъ слѣдующи събрания признажтъ отложенъ законъ за необходимъ.

До като националното събрание разсещаващо въ Версалъ за по високитъ въпроси отъ философската политика и господарственното право, въ Парижъ, простия народъ билъ задържанъ отъ двѣ такива грижи, които разумѣва ся, въ извѣстна минута не е можала да отложи никаква конституционна система. Първо, на народътъ на всѣкаде ся представлявали аристократически заговори; второ, хлѣбътъ билъ скъпъ, и народътъ билъ увѣренъ, че скъпотията е производатъ търговцитъ, които трѣбва да избѣгатъ. Надъ тѣзи двѣ неисчерпими теми всѣки день ся разигравали най разнообразни трагикомедий; общитъ основи на епизодитъ отъ тогавашния уличенъ животъ сж проникнѣти съ дълбокъ трагизмъ; бѣдността на народътъ и непобѣдимото му недовѣрие къмъ всичко, което държи въ рѣцетъ си общественната властъ, лѣжътъ въ основанията на ежедневнитъ парижски съби-